

Capitolul 4

Venirea Domnului

Nu greșim dacă presupunem că secțiunea care ne stă acum în față reprezintă punctul central al acestei epistole, deoarece învățăturile date aici au fost de fapt motivul pentru care Pavel a scris tesalonicenilor. Aceste puține versete, dar bogate în conținut au fost deja o încurajare și mângâiere pentru mulți credincioși.

În Ioan 14.3, Domnul spune ucenicilor că El va reveni ca să-i ia la Sine. Cum se va derula aceasta în detaliu, nu le-a explicat atunci. Răspunsul la întrebarea aceasta îl găsim în epistolele din Noul Testament, și printre altele în secțiunea de față. Duhul Sfânt ia încurcătura deosebită a tesalonicenilor ca motiv pentru a relua și a detalia subiectul cu privire la răpirea credincioșilor și revenirea Domnului Isus.

Pentru ei aceasta era o temă foarte importantă. Așa cum tocmai am văzut, ei trăiau într-o așteptare zilnică a venirii Domnului pentru instituirea Împărăției Sale. Ei s-au întors de la idoli la Dumnezeu, ca să-I slujească și să aștepte pe Fiul Său din ceruri. Ei știau că El va reveni, ca să întemeieze pe pământ Împărăția Sa în putere și glorie. Această așteptare era atât de vie și de reală la ei, încât au fost surprinși când unii dintre ei au adormit. Ei s-au întristat, deoarece credeau că aceștia au fost privați, prin aceea că nu vor intra în Împărăție. Pe lângă tristețea cauzată de despărțirea de cei iubiți ai lor s-a mai adăugat și această grijă. Prin aceasta ei nu și-au pierdut speranța în venirea Domnului, dar erau întristați, deoarece gândeau că cei adormiți vor avea o pierdere și nu vor putea domni împreună cu Domnul Isus pe pământ.

Apostolul vrea să le ia această grijă și face aceasta într-o formă foarte plăcută. Era o lipsă în învățatură. El nu a vrut ca ei să rămână în necunoștință și de aceea le explică în cuvinte inteligibile ce se va întâmpla cu cei adormiți și cum va fi posibil ca toți (credincioșii adormiți și credincioșii în viață) să poată veni împreună cu Domnul Isus pe acest pământ, când El Își va ridica Împărăția.

Ceea ce tesalonicenii nu știau, este și astăzi multor credincioși neclar. Înainte ca Domnul Isus să vină pe pământ, ca să ridice Împărăția Sa, El vine să ia pe ai Săi la Sine. Este important să diferențiem aceste două aspecte ale venirii Sale. El vine mai întâi, ca să ia pe ai Săi la Sine. Aceasta este venirea Sa *pentru noi*. Mai târziu, va reveni cu ai Săi pe pământ, ca să domnească aici. Aceasta este venirea Sa *cu noi*. Versetele 13 și 14 vorbesc despre această ultimă latură a venirii Sale și în capitolul 5.1 se reia din nou această temă. Versetele în paranteză (versetele 15-18) ne arată venirea Sa pentru noi. Această diferență să n-o uităm când cugetăm asupra acestor versete.

Versetul 13: „Nu voim, fraților, să fiți în necunoștință despre cei care au adormit, ca să nu vă întristați ca ceilalți, care n-au nădejde.“

Pavel începe învățătura sa cu cuvintele: „nu voim“. Apostolul folosește această formulare de șapte ori (a se vedea Romani 1.13; 11.25; 1 Corinteni 10.1; 12.1; 2 Corinteni 1.8; Coloseni 2.1). Ca și în alte locuri, el leagă de aceste cuvinte învățături cu însemnătate deosebită. „Să fii în necunoștință“ înseamnă să nu ști ceva, să nu înțelegi sau să nu cunoști. Pavel a observat această lipsă la iubiții săi frați și de aceea le-a scris.

Sunt amintite trei grupuri de oameni: cei adormiți, ceilalți și credincioșii care trăiesc. În primul rând este vorba despre cei adormiți, adică despre credincioșii care merg acasă înainte de revenirea Domnului Isus. Despre această grupă se vorbește în aceste versete de mai multe ori:

- cei care au adormit (versetele 13,15);
- cei adormiți în (prin) Isus (versetul 14);
- cei morți în Hristos (versetul 16).

Această grupă cuprinde pe toți credincioșii începând de la Adam, care trec prin moarte. Dar ei mor altfel decât oamenii acestei lumi. Ei mor „în Hristos“ sau „adorm în (prin) Isus“. În 1 Corinteni 15.20

se spune despre El că este „pârnga celor adormiți“. Aceasta înseamnă că în înviere El are cel dintâi loc. Însă despre Domnul Însuși nu se spune că a adormit. El a murit, și anume a murit pentru păcate. Credinciosul însă adoarme. Aceasta vorbește despre pace, odihnă și ocrotire.

Cuvântul grecesc pentru „a adormi“ se folosește în Noul Testament pentru somnul natural și pentru plecarea acasă a credinciosului. În al doilea înțeles, întotdeauna se referă la trup, și niciodată nu se referă la suflet sau la duh. Sufletul și duhul nu dorm. Unele secte învață despre „somnul sufletului“, care ar avea loc la moartea credinciosului. Acest gând nu-l găsim în Cuvântul lui Dumnezeu. A dormi sau a adormi se referă întotdeauna la trupul care va fi pus în mormânt. După adormire, sufletul credinciosului este la Hristos, unde este „cu mult mai bine“ (Filipeni 1.23). 2 Corinteni 5.1-9 ne arată clar, că la plecarea acasă a unui credincios are loc o despărțire între trup, pe o parte, și duh și suflet, pe de altă parte.

A doua grupă de oameni sunt „ceilalți“. Aceștia sunt necredincioșii. Ceea ce îi caracterizează este faptul că ei nu au nădejde. Despre oamenii acestei lumi este valabil ceea ce spune Pavel în Efeseni 2.12 despre națiuni, și anume că sunt fără Dumnezeu în lume și nu au nicio nădejde. Un om fără Domnul Isus este un om fără perspectivă și fără conținut veritabil al vieții. El nu are nicio nădejde, nici în viață, nici în moarte. Cine moare într-o astfel de stare nu are nicio altă șansă să-și ordoneze lucrurile cu Dumnezeu. Realmente, sunt „ceilalți, care n-au nicio nădejde“. Moartea face o despărțire clară între credincioși și necredincioși. Un credincios nu moare fără nădejde, ci în credința puternică în înviere.

În acest punct vedem nesiguranța tesalonicenilor. Chiar dacă nu erau fără nădejde cu privire la partea veșnică a celor adormiți, erau totuși evident cu privire la Împărăția care va veni. Dar Pavel vrea să le redea această perspectivă. Și cu privire la Împărăție puteau fi plini de nădejde. Cei adormiți ai lor nu vor fi cu nimic prejudiciați.

În sfârșit, a treia grupă sunt „frații“, credincioșii care trăiesc. Ei sunt diferențiați clar de „ceilalți“, care nu au nădejde. Desigur, și noi ne întristăm la plecarea acasă a unui preaiubit al nostru. Această întristare este normală, și ar fi anormal dacă nu am avea aceste simțăminte. Domnul Isus Însuși a plâns la mormântul prietenului Său Lazăr (Ioan 11.35). El știe ce înseamnă să pierzi un om preaiubit. De aceea cunoaștem aceste sentimente de compasiune ale Domnului și ale lui Dumnezeu, care este „Părintele îndurărilor și Dumnezeu oricărei mângâieri“ (2 Corinteni 1.3). Dar aici nu era vorba despre această întristare, ci de faptul că tesalonicenii erau întristați, pentru că nu aveau o imagine clară cu privire la viitorul celor adormiți.

Versetul 14: „Căci dacă credem că Isus a murit și a înviat, tot așa credem că Dumnezeu va aduce înapoi împreună cu El pe cei care au adormit în Isus.“

Acest verset ne explică de ce noi nu suntem fără nădejde ca ceilalți. Ca punct de plecare pentru învățăturile care urmează începând cu versetul 15, este important să înțelegem bine această afirmație, pentru că ea ne amintește de adevărul fundamental al Evangheliei, de moartea și învierea Domnului Isus.

Expresia „dacă credem“ nu exprimă o nădejde vagă, nu exprimă o probabilitate sau nesiguranță, ci este o siguranță deplină, că El a murit și a înviat, o siguranță care are consecințe pentru cei adormiți. Mai întâi însă ni se îndreptată privirea spre El Însuși. Este o realitate neschimbătoare, că El a suferit moartea pe cruce și după trei zile a înviat. În 1 Corinteni 15.1-4, Pavel arată corintenilor că aceasta este temelia Evangheliei, și primirea acestor realități ale mântuirii reprezintă temelia credinței noastre. Isus a făcut lucrarea pe cruce ca Om. De aceea, aici se amintește de două ori Numele Său (și nu Hristos sau Domn).

Această lucrare are urmări pentru noi. În chip duhovnicesc este valabil, că noi ca și credincioși am murit cu El, am fost îngropați și am înviat (Coloseni 2.11-13 și altele). Dar este pe deplin posibil ca noi să-L urmăm realmente pe acest drum, adică cu trupul nostru. El a murit, și așa au fost mulți credincioși care au adormit în El (și probabil mulți vor mai adormi în El). Concluzia, pe care Pavel o

trage aici, este: Dacă credem că Domnul Isus a murit și apoi a înviat, atunci este de la sine înțeles ca noi să credem și că cei care au adormit în El de asemenea vor învia. Dar aceasta nu este totul. Hristos este acum glorificat și El va reveni pe pământ. Din aceasta credința trage concluzia că cei adormiți vor veni de asemenea cu El pe acest pământ. Aceasta este cutezanța credinței. Ceea ce s-a întâmplat cu Hristos, se va întâmpla și cu noi.

Aici avem deci confirmarea a ceea ce Pavel a spus deja în capitolul 3.13, că Domnul Isus Se va arăta „cu toți sfinții Săi“. Aceștia le aparțin și cei care au adormit, și aceasta o arată el clar aici. Faptul că și cei care trăiesc aparțin acestora, îl arată clar versetele următoare. Aici este însă vorba mai întâi despre cei adormiți. Dumnezeu îi va aduce împreună cu Domnul Isus, după ce mai înainte vor învia. Moartea Sa și învierea Sa sunt tot așa de sigure ca și venirea Sa cu ai Săi. „Și dacă Duhul Celui ce a înviat pe Isus dintre cei morți locuiește în voi, Cel ce a înviat pe Hristos Isus dintre cei morți va învia și trupurile voastre muritoare, din pricina Duhului Său care locuiește în voi“ (Romani 8.11).

Credincioșii adormiți nu sunt încă acum în Casa Tatălui. Acest lucru este afirmat uneori, dar Noul Testament nu ne dă nicio confirmare pentru aceasta. Ei sunt în Paradis, ei sunt la Hristos, ei sunt la Domnul - și numai faptul acesta înseamnă deja fericire. Însă acolo ei așteaptă, la fel ca noi, ca Domnul Isus să revină și apoi împreună cu „toți sfinții” să Se reîntoarcă pe acest pământ. Credincioșii adormiți și credincioșii care vor fi în viață vor veni împreună cu El, când El Își va ridica Împărăția Sa în glorie. Cum va fi posibil lucrul acesta? Foarte simplu, prin aceea că cei adormiți vor învia, iar cei în viață vor fi răpiți împreună cu ei la Domnul. Tocmai acest lucru este explicat clar în versetele 15-18.

Înainte de a merge mai departe, doresc să mai atrag atenția la o diferență importantă. Am văzut deja, că în ceea ce privește pe cei credincioși este vorba despre „adormire“ (vezi de exemplu Ioan 11.11; Faptele Apostolilor 7.60; 1 Corinteni 15.6; 2 Petru 3.4). Când este vorba despre Domnul nostru, nu se folosește această expresie. El a murit. Hristos a luat asupra Sa pe crucea de pe Golgota ce avea a face cu moartea și judecata. Moartea Sa a fost o moarte în realitatea ei groaznică ca judecată asupra păcatului. „Plata păcatului este moartea“ (Romani 6.23), și această moarte a luat-o El asupra Sa pentru noi. Cine primește în credință lucrarea Sa, nu moare această moarte, ci „adoarme”. Ce diferență!

Versetul 15: „Iată, în adevăr, ce vă spunem prin Cuvântul Domnului: noi cei vii care rămânem până la venirea Domnului, nu vom lua-o înaintea celor care au adormit.“

Numai faptul - din versetul 14 - că Dumnezeu va aduce înapoi cu El pe cei care au adormit în Isus, a putut fi o mângâiere și încurajare pentru tesaloniceni. Dar Duhul Sfânt nu se mulțumește numai cu aceasta, să constate realitatea, ci le dă lor și prin aceasta și nouă alte detalii cum este posibil, ca noi toți să venim cu Domnul Isus. Aceste detalii ne sunt relatate în versetele 15-18.

Pe drept, aceste versete sunt puse într-o paranteză ca un întreg, deoarece gândul principal este întrerupt aici. De fapt, aici este vorba despre venirea Domnului Isus pe pământ, adică este vorba de ziua Domnului și de întemeierea Împărăției, care stă în legătură cu aceasta. Cu toate acestea această frază intercalată este nu numai importantă și plină de învățătură, ci ea este și foarte mângâietoare, pentru că ne arată premisa în care este posibil ca noi să revenim cu Domnul Isus pe pământ. Înainte ca noi (adică toți sfinții împreună cu El) să apărăm pe pământ, El va împlini făgăduința din Ioan 14.3 și ne va lua la Sine în glorie. Capitolul 3, versetul 13, și capitolul 4, versetul 14 ne arată că El va veni cu noi pe pământ; capitolul 4, versetele 15-18, arată clar că El va veni mai înainte pentru noi, ca să ne ia la Sine (pe cei adormiți și pe cei vii din timpul acela). De aceea ne vorbesc aceste versete atât de categoric; să-L așteptăm pe El, pe Domnul nostru din cer!

Dintre multe texte ale Cuvântului lui Dumnezeu, care vorbesc despre revenirea Sa, numai puține vorbesc despre răpirea credincioșilor. Cele mai multe texte tratează arătarea Sa pe pământ (începând cu profeția lui Enoh, Iuda 14-15). Trei texte ne sar în ochi în mod deosebit, când este vorba despre răpire. Învățăturile acestor trei texte rezultă de fapt dintr-o problemă deosebită. Textele sunt:

- Ioan 14.1-4: aici Însuși Domnul Isus dă un răspuns la teama ucenicilor Săi. El ne dă un principiu, dar nu oferă amănunte.

- 1 Corinteni 15: aici Pavel dă un răspuns la tăgăduirea învierii. El arată în mod deosebit, cum este posibil ca oameni care trăiesc pe pământ să poată intra în glorie, și anume cu un trup de slavă, pe care îl vor primi în înviere (compară și cu Filipeni 3.20-21).

- 1 Tesaloniceni 4.15-18: aici Pavel dă un răspuns la nesiguranța și îngrijorarea tesalonicenilor. El le arată clar, că credincioșii adormiți și cei vii vor fi răpiți deodată la Domnul.

Importanța învățături care urmează este subliniată prin cuvintele: „vă spunem prin Cuvântul Domnului“. Ceea ce urmează nu este un gând pe care l-am putea găsi în Vechiul Testament (acolo într-adevăr în multe locuri este vorba de ziua Domnului, dar nu de venirea Sa pentru noi). Nu este niciun indiciu spre un cuvânt al Domnului din evanghelii, care să fie reluat aici. Nu, Pavel vrea pe de o parte să ne îndrepte privirea spre autoritatea în care el scrie aceste cuvinte, dar în mod deosebit această expresie ne arată că este vorba de o revelație din partea Domnului. Pavel a primit o revelație complet nouă de la El. Ceea ce el a auzit ne dă nouă (vezi și de exemplu 1 Corinteni 11.23 și Efeseni 3.2). În 1 Corinteni 15.51 vorbește în legătură cu răpirea despre o taină: „Iată, vă spun o taină: nu toți vom adormi, dar toți vom fi schimbați, într-o clipă, într-o clipeală de ochi.“ Folosirea cuvântului „taină“ ne indică și faptul că acest eveniment a fost ascuns până atunci (adică în Vechiul Testament), dar acum prin revelație a fost făcut cunoscut.

Ce înseamnă expresia „venire“ am văzut deja pe larg anterior (a se vedea expunerea de la capitolul 2.19-20). Contextul arată clar că „venirea“ se referă aici la venirea Sa pentru noi. În acel moment vor exista pe pământ două grupe de credincioși. O grupă este formată din cei adormiți, iar cealaltă din credincioșii aflați în viață. Grupa celor adormiți se compune din credincioșii ai Vechiului Testament (de exemplu: Noe, Avraam, Iov, Moise, David etc.) și din cei adormiți în perioada actuală a timpului harului. Aceasta ne arată clar că este mai bine să nu vorbim de „răpirea Adunării“, ci de „răpirea credincioșilor“, pentru că și credincioșii din Vechiul Testament vor avea parte de această răpire.

În acest loc Pavel se identifică în chip plăcut cu cei vii. El spune: „noi cei vii“. El aștepta zilnic revenirea Domnului său (a se vedea de exemplu Filipeni 3.20), dar pe de altă parte avea în vedere și posibilitatea că va trece prin moarte și înviere (a se vedea de exemplu: 2 Corinteni 4.14; Filipeni 1.22-25; 2.17). Așa cum a procedat el, așa putem proceda și noi. „Noi cei vii“ arată adevărata viață a nădejzii noastre. Contăm că Domnul poate reveni în orice zi. De aceea Petru vorbește despre faptul că noi am fost născuți din nou „la o nădejde vie“ (1 Petru 1.3). Dar, pe de altă parte, suntem destul de realiști să ne așteptăm că putem adormi înainte de venirea Sa.

Cărei grupe vom aparține la venirea Domnului putem lăsa liniștiți în seama Lui. Cum face El, va fi bine. Dar un lucru îl știm cu siguranță: cei aflați în viață nu vor fi favorizați la venirea Sa. Ei vor trăi împlinirea nădejzii lor, dar cu nici un chip nu o vor lua înaintea celor adormiți. Aceasta ne-o arată versetele care urmează.

Versetul 16: „Căci Însuși Domnul, cu un strigăt de strângere laolaltă, cu glasul arhanghelului și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va coborî din cer și întâi vor învia cei morți în Hristos.“

Ce încurajare se găsește în aceste cuvinte! Domnul va veni. El nu va veni pe pământ, ci va veni ca să ia pe ai Săi la El. Când El Se va reîntoarce (câțiva ani mai târziu) pe pământ, acesta va fi un eveniment public vizibil: „Iată, El vine cu norii și orice ochi Îl va vedea, și cei care L-au străpuns“ (Apocalipsa 1.7). Aici aceasta este altfel. Domnul va veni să ia acasă pe martorii Săi și pe cei care L-au urmat, Mirele va veni să ia Mireasa acasă și acest fapt va rămâne ascuns pentru ochii lumii acesteia. Lumea va vedea urmările acestui fapt, dar nu evenimentul în sine. Acel strigăt poruncitor, glasul unui arhanghel și trâmbița lui Dumnezeu le vor auzi numai cei care aparțin Domnului Isus. Numai ei vor fi răpiți în nori în întâmpinarea Lui, dar mai întâi vor învia cei adormiți și apoi împreună cu credincioșii aflați în viață vor merge la Domnul.

Cât de mult așteaptă Domnul această clipă! Sunt aceia, pe care El i-a răscumpărat cu un preț mare, pentru care Și-a dat viața. Sunt aceia, pe care El îi iubește și pe care dorește să-i aibă la Sine. Sunt aceia, pe care El îi vede aici în împrejurări și pe care dorește să-i ducă în slava Sa. Înțelegem acum de ce se spune: „Căci *Însuși* Domnul ...“? El a promis ucenicilor Săi, că El *Însuși* va reveni ca să-i ia la Sine. Nu, El nu trimite niciun înger, ci El *Însuși* va veni. Cât de prețioasă ne este această expresie! Cu câtă plăcere spunem împreună cu apostolul Pavel: „Fiul lui Dumnezeu care m-a iubit și S-a dat pe Sine *Însuși* pentru mine“ (Galateni 2.20). Cu aceeași bucurie ne gândim că El, care S-a dat personal pentru noi, va reveni tot personal să ne ia la Sine. Nicidecum aici nu este vorba despre o viziune sau o imagine, ci că El în Persoană vine.

Unii creștini aplică acest verset și la plecarea acasă a unui credincios, așa de parcă Hristos ar lua personal pe credinciosul adormit, ca să-l ducă în Paradis. Dar nu acest gând este aici. Nu, aici este vorba despre un eveniment cu totul unic, care se va împlini în viitorul apropiat.

Domnul va veni, și anume:

- cu un strigăt poruncitor. Această expresie ne amintește de un ordin militar, cu care un conducător roman de oști își chema soldații. Era strigătul de strângere, care aduna oștirea de luptători pentru retragere. Tesalonicenii înțelegeau aceasta foarte bine, fiindcă erau obișnuiți cu obiceiurile romanilor. Numai ostașii trupei respective auzeau acest strigăt și-l urmau. Aplicat la revenirea Domnului, avem o imagine frumoasă în Ioan 11.43, unde Isus îl strigă pe Lazăr: „După ce a zis aceste cuvinte, a strigat cu glas tare: Lazăre, vino afară!“ În timp ce toți ceilalți morții au rămas în mormintele lor, la strigătul plin de putere Lazăr a părăsind locul său și a venit afară. La fel va fi și la revenirea Domnului. Acel strigăt poruncitor îl vor auzi toți sfinții, în timp ce ceilalți morți vor rămâne în mormintele lor.

Ce putere și tărie are glasul Domnului, încât morții îl vor auzi și vor învia!

- cu glasul unui arhanghel. Unicul arhanghel amintit în Biblie este Mihail (a se vedea Iuda 9), căpetenia cea mare a îngerilor. Cineva explică amintirea glasul său aici în felul următor: „Glasul unui arhanghel indică spre gloria celei mai înalte creaturi cerești, care-L va însoți pe Domnul cu ocazia aceasta. Dacă îngerii sunt acum slujitorii sfinților, atunci cu cât mai potrivit este să auzim aici despre glasul unui arhanghel, când ne vom strânge la El.“ (Kelly, W. 1st and 2nd Thessalonians). Și alți comentatori se referă la faptul că Domnul va fi însoțit de îngeri, când va duce acasă pe preaiubiții Săi.

- cu trâmbița lui Dumnezeu. Și expresia folosită pentru cuvântul „trâmbiță“ este preluată din limbajul militar. La ultima trâmbiță, armata romană se pune în mișcare. Acesta este gândul aici: trâmbița lui Dumnezeu ne cheamă să ne ducă în glorie. Este trâmbița care este amintită și în 1 Corinteni 15.52: „Căci trâmbița va suna, morții vor învia nesupuși putrezirii și noi vom fi schimbați.“ Trâmbița lui Dumnezeu amintită aici nu are voie să fie confundată cu cele șapte trâmbițe din Apocalipsa 8-11. Acolo este vorba de judecată, un gând cu totul diferit de cel de aici.

Unii comentatori se gândesc în legătură cu strigătul poruncitor, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu și la grupele (sau familiile) diferite de credincioși, care vor avea parte de răpire. Strigătul poruncitor este valabil în primul rând pentru credincioșii din perioada actuală, deci a Adunării sau Miresei lui Hristos. Glasul unui arhanghel se referă la credincioșii adormiți din poporul Israel (Mihail este văzut în aproape toate locurile în legătură cu poporul Israel), trâmbița lui Dumnezeu este valabilă pentru ceilalți credincioși adormiți, și care nu aparțin nici Israelului, nici Adunării (ca de exemplu Noe, Iov și alții).

„Întâi vor învia cei morți în Hristos.“ Dacă citim 1 Corinteni 15, ni se spune că totul se va petrece „într-o clipă, într-o clipeală de ochi“. Aici însă această clipeală de ochi este subîmpărțită, căci mai întâi vor învia cei morți în Hristos (cei adormiți din Vechiul și din Noul Testament). Această afirmație ne oferă o împlinire parțială a cuvintelor Domnului Isus din evanghelia după Ioan 5.28-29: „Vine ceasul când toți cei din morminte vor auzi glasul Lui și vor ieși din ele: cei care au practicat binele, pentru învierea vieții, iar cei care au făcut răul, pentru învierea judecății.“ Aici răsună glasul Său puternic, și cei care înviază la acest glas, înviază pentru a trăi. Oricât de lipsit de logică ar putea părea

acest gând pentru necredință, credința simplă nu are nicio greutate să primească acest cuvânt. Să nu fie un lucru mic pentru Domnul să-i găsească pe toți ai Săi, și pe aceia care au fost înecați, au fost arși sau sfâșiați de animale? Nu, toți morții în Hristos vor învia în acel moment.

Încă câteva gânduri scurte despre înviere: În Noul Testament nu găsim o învățătură cu privire la o înviere generală a tuturor care au murit. Iudeii credeau într-o înviere în ziua de pe urmă (a se vedea de exemplu Ioan 11.24), dar Noul Testament arată clar că o asemenea înviere generală nu va exista. Locul citat mai înainte din Ioan 5, este uneori înțeles greșit, dar tocmai această afirmație a Domnului Isus arată că vor fi două învieri distincte și diferențiate în timp, o înviere „pentru viață” și o înviere „pentru judecată”. El diferențiază aici exclusiv caracterul acestor două învieri (viață, respectiv judecată), fără să țină seama de desfășurarea lor în timp. Dar alte locuri ne arată clar că este vorba de evenimente diferite, care vor avea loc în momente diferite.

1 Corinteni 15.22-23 ne dă alte explicații despre învierea pentru viață. „Și după cum în Adam toți mor, tot așa, și în Hristos, toți vor fi făcuți vii, dar fiecare la rândul lui. Hristos este cel dintâi rod; apoi, la venirea Lui, cei care sunt ai lui Hristos.” Deci, învierea se desfășoară în mai multe etape. Mai întâi Hristos Însuși, apoi cei care sunt ai lui Hristos la venirea Lui. Acesta este gândul pe care îl avem în 1 Tesaloniceni 4. Și în sfârșit mai există o a treia fază a acestei prime învieri, care include pe martirii din timpul marelui necaz (a se vedea Apocalipsa 20.4-6).

Caracteristica acestei învieri este, că va fi o „înviere dintre” (vezi Filipeni 3.11). Unii vor învia, în timp ce alții vor rămâne în moarte. Astfel vor învia cei „morți în Hristos” și vor merge la El, în timp ce aceia care au murit fără El vor rămâne în mormânt cel puțin încă o mie de ani, înainte să învieze, dar pentru judecată (a se vedea Apocalipsa 20.11-15). Ce lucruri serioase!

Versetul 17: „Apoi, noi cei vii, care rămânem, vom fi răpiți împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh, și astfel vom fi totdeauna cu Domnul.”

Imediat după ce cei adormiți vor fi înviați, noi, cei vii, vom fi răpiți împreună cu ei. Acesta este „clipa, clipeala de ochi”, despre care se vorbește 1 Corinteni 15.52. Cei adormiți vor învia, putrezirea îmbrăcându-se în neputrezire, iar cei vii vor fi transformați, prin aceea că ce este muritor va îmbrăca ce este nemuritor (1 Corinteni 15.53-54). Împreună Îl vom întâmpina pe Domnul. Această expresie, care se găsește de trei ori în Noul Testament, înseamnă „a ieși cuiva în întâmpinare, pentru a merge apoi împreună cu el”.

- În Matei 25.1 fecioarele ies în întâmpinarea mirelui, ca apoi să meargă cu el la nuntă.

- În Fapte 28.5 frații vin în întâmpinarea lui Pavel, ca apoi să-l însoțească.

- Aici noi mergem în întâmpinarea Domnului, ca să rămânem totdeauna la El.

Noi vom fi „răpiți”. Acest cuvânt mai poate fi tradus cu „a fura”, „a smulge” sau „a lua cu sine”. În el este cuprins și gândul cu privire la o „îndepărtare sau ducere cu sine prin utilizarea neașteptată a forței”. (Vine, W. E. Expository Dictionary of Bible Words) Așa va fi când împreună vom părăsi acest pământ. O forță puternică - care poate să fie numai una dumnezeiască - se va descoperi la răpire. Ca oameni, care o viață întreagă am fost supuși legilor naturii, vom părăsi deodată acest pământ, fără ca vre o putere să ne poată reține.

Ce mângâiere puternică se include și în cuvintele: „împreună cu ei”! Aici, pe pământ, adormirea unui credincios înseamnă totdeauna despărțire și ca urmare durere. Această despărțire va fi biruită o dată pentru totdeauna la venirea Domnului Isus. Glasul Domnului ne va uni iarăși. Împreună vom fi răpiți în întâmpinarea Sa, ca să-L vedem.

Răpirea noastră are loc „în nori”. Unii comentatori sunt de părere că aici este vorba despre norul gloriei, care i-a umbrat pe ucenici pe muntele schimbării la față, dar acest gând este puțin probabil, deoarece scena de pe munte este o imagine a Împărăției. Aici trebuie mai degrabă să ne gândim la norii naturali ai cerului. „În același fel S-a înălțat la cer Domnul Însuși; căci noi trebuie să-i fim asemenea Lui în toate – o împrejurare importantă aici. Fie că vom fi schimbați sau vom învia dintre

morți, noi toți vom fi ridicați în nori. El S-a înălțat în nori și astfel vom fi la El pentru totdeauna.” (Darby, J. N. Der erste Brief an die Thessalonicher)

Dar nu se amintește numai de nori, ci și de văzduh. Este o răpire „în văzduh“. Acolo Îl vom întâlni pentru prima dată. Conform textului din Efeseni 2.2, satan este „căpetenia autorității văzduhului”. Văzduhul este domeniul autorităților și domniilor satanice. Satan este acolo. Domnul a ales tocmai această sferă, ca să ne întâmpine. Ce descoperire măreață a puterii și autorității Sale vedem aici! Pe cruce, El l-a biruit pe diavolul și i-a răpit prada. Aceasta este subliniat încă o dată aici clar. Satan nu mai are nicio putere asupra noastră.

Răpirea noastră însă nu are ca țel nici norii, nici văzduhul. Țelul nostru este Domnul. El ne vine în întâmpinare, ca să ne ia la Sine, deoarece ne iubește cu o iubire așa de mare. „Și astfel vom fi totdeauna cu Domnul.“ Aceasta este împlinirea nădejdi noastre, aceasta este destinarea noastră eternă. Chiar dacă vom avea un loc în legătură cu Împărăția viitoare care va veni pe acest pământ, totuși acest lucru nu este de o valoare de prim rang și nici lucrul cel mai important. Nu Decisiv pentru noi este faptul că vom fi la El. Ce va fi acea întâlnire cu El, când Îl vom vedea prima dată față în față!

Acum El este Cel pe care Îl iubim, deși încă nu L-am văzut (1 Petru 1.8). Acum, El este Cel în care noi credem. Însă atunci credința se va sfârși și va fi înlocuită cu vedea. Atunci vom vedea realitatea. Da, Îl vom vedea așa cum este. Ce bucurie, ce fericire este aceasta! Niciodată nu va mai fi despărțire. Veșnic vom savura dragostea Lui pentru noi. În Vechiul Testament avem o pildă frumoasă în acest sens. În Geneza 24, robul lui Avraam a dus-o pe Rebeca la Isaac. Ea este aici o pildă despre Adunare și Isaac o pildă despre Domnul Isus. El a condus-o în cortul său și a iubit-o. Această dragoste, pe care noi azi deja o cunoaștem, o vom savura atunci fără nicio îngrădire. Și răspunsul nostru va fi o eternă adorare.

Versetul 18: „Mângâiați-vă, deci, unii pe alții cu aceste cuvinte.“

Având în vedere aceste descoperiri minunate, ne vine greu să urmăm acest îndemn? Măreața perspectivă, că în curând Îl vom vedea pe Domnul, este cu adevărat o îmbărbătare și o mângâiere. Probabil, trecem prin încercări dificile în lumea aceasta. Atunci să ne încurajăm, gândind la venirea Sa. Probabil, purtăm doliu după cineva drag pe care Domnul l-a luat acasă. Atunci putem să ne lăsăm mângâiați la gândul că în curând, uniți cu cei care au mers înaintea noastră, vom întâmpina pe Domnul.

Gândul la venirea Domnului este totdeauna mângâiere și îmbărbătare pentru noi. Chiar dacă este în legătură cu multă putere, este un act al harului. În contrast cu aceasta stă venirea Sa *cu noi* – și despre aceasta doresc să spun în încheiere câteva cuvinte - în legătură cu responsabilitatea. Pentru lume, venirea Sa pe acest pământ înseamnă judecată, pentru că este o venire în dreptate și glorie. Pentru noi este vorba atunci despre responsabilitatea noastră, o chestiune care nu este tratată în acest capitol. Aici este vorba exclusiv despre partea noastră la Domnul. Problema responsabilității noastre este importantă, dar ea nu este amintită aici. „Nu este vorba nici despre judecată, nici despre arătare, ci numai despre realitatea unirii noastre cerești cu El, prin aceea că vom părăsi pământului la fel ca și El.” (Darby, J. N. Der erste Brief an die Thessalonicher) „Aici găsim harul pur arătat în putere. Cununile, ca răsplătă a credințioșiei noastre (sau - ce gând foarte serios! - pierderea lor ca urmare a infidelității noastre), nu vor fi împărțite în acel moment, pentru că aici este vorba numai despre descoperirea harului Său. La răpire nu este vorba despre dragostea noastră față de Hristos, nu este vorba despre umblarea noastră, ci despre dragostea Lui față de noi. Este dragostea Sa, care a plătit datoria noastră și ne-a răscumpărat prin moartea Sa pe cruce, despre dragostea Sa prin care noi vom împărți gloria Sa.” (Rossier, H. Entretiens sur la première Épitre aux Thessaloniens)